

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: R o c k O i l p l u s, s. r. o.**, se sídlem v Praze 10, ul. Říčanská č. p. 1984/5, PSČ 101 00, IČ: 272 42 439, zastoupené Ing. Alenou Matěnovou, daňovou poradkyní se sídlem v Praze 5, ul. Holečkova č. p. 31, PSČ 150 00, **proti žalovanému: Celní úřad pro Ústecký kraj**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Hoření č. p. 3540/7A, PSČ 400 11, za účasti osoby zúčastněné na řízení, a to: Karla Korfa, se sídlem v Žatci, ul. Moskevská č. p. 1487, PSČ 438 01, IČ: 190 43 471, zastoupeného JUDr. Karlem Davidem, advokátem se sídlem v Lounech, ul. Beneše z Loun č. p. 50, PSČ 440 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního úřadu Chomutov ze dne 16. 4. 2010, č. j. 8465-6/2010-086300-022,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního úřadu Chomutov ze dne 16. 4. 2010, č. j. 8465-6/2010-086300-022, **se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **9.200,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou u zdejšího soudu dne 4. 11. 2010 prostřednictvím elektronické pošty, jež byla posléze zaevidována pod sp. zn. 15 Af 99/2011, domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Celního úřadu Chomutov ze dne 16. 4. 2010, č. j. 84665-6/2010-086300-022, kterým bylo rozhodnuto dle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), o zajištění vybraných výrobků žalobkyně kontrolovanému dopravci K. K., a to automobilového benzínu, kód nomenklatury KN 27101145, v množství 14.176 litrů, a nafty motorové, kód nomenklatury KN 27101941, v množství 18.011 litrů.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“), na základě něhož přešla působnost z Celního úřadu Chomutov na Celní úřad pro Ústecký kraj. V důsledku této skutečnosti podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. ust. § 6 odst. 1 písm. a), ust. § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 zákona o celní správě se počínaje dnem 1. 1. 2013 namísto původního žalovaného Celního úřadu Chomutov bez dalšího stal žalovaným Celní úřad pro Ústecký kraj.

Žalobkyně v žalobě v souvislosti s žalobou napadeným rozhodnutím uvedla, že v rámci své podnikatelské činnosti se zaměřila na obchod s pohonnými hmotami, přičemž od počátku roku 2009 disponuje povolením k obchodu s pohonnými hmotami jakožto vybranými výrobky ve smyslu ust. § 22 zákona o spotřebních daních. V rámci své podnikatelské činnosti, kdy žalobkyně dováží pohonné hmoty od zahraničních dodavatelů, jako jsou společnosti „PB“, „ÖMV“ a „TOTAL“, byla žalobkyně naprosto bezdlužná ve vztahu k orgánům státní správy a ke dni 15. 4. 2010, kdy došlo ke kontrole jejích dopravců s pohonnými hmotami, měla žalobkyně na svém účtu složené zajištění daně v částce cca 170.000.000,-Kč a jen na spotřební dani přiznala a zaplatila částku cca 2 miliardy Kč a na dani z přidané hodnoty pak další cca jednu miliardu Kč. K tomu žalobkyně doplnila, že předmětný případ je jedním z řady případů kontrol jejích dopravců pohonných hmot, které se uskutečnily dne 15. 4. 2010 na celém území České republiky a kdy došlo k zadržení a následnému zajištění pohonných hmot včetně zadržení a zajištění dopravní techniky dopravců. Tento postup ze strany celních orgánů vedl k faktické obchodní likvidaci žalobkyně. Vedle toho žalobkyně podotkla, že ve správním řízení sice s ohledem na tehdejší právní úpravu nebyla účastníkem správního řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, nicméně tímto rozhodnutím je zjevně dotčena na svých subjektivních veřejných právech ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., a proto jí svědčí žalobní legitimace. Žalobkyni se žalobou napadené rozhodnutí dostalo do její dispoziční sféry dne 6. 10. 2010, a to v souvislosti s nahlížením do spisu u Celního úřadu Praha 1, který žalobkyni vydal jeho kopii, jak vyplývá z protokolu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 28969/2010-176100-21.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti pak žalobkyně ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí namítla, že původní žalovaný posoudil věc po právní stránce nesprávně, a to pokud se jedná o okolnosti uskutečněné kontroly provedené ve smyslu ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních, a pokud se jedná o okolnosti a způsob vyplnění dokladů v dopravě vybraných výrobků. Předmětná zásilka vybraných výrobků byla vybavena elektronickými správními doklady odesílajícím daňovým skladem – společností TOTAL Deutschland GmbH se sídlem a místem odeslání v Německu. Žalobkyně trvá na tom, že elektronické správní doklady byly náležitě, úplně a správně vyplněny odesílajícím daňovým skladem v Německu. V dané věci je sporné vyplnění dokladu AAD č. 4076394, a to pokud se jedná o vyplnění resp. nevyplnění kolonky č. 7a. Žalobkyně připustila, že německý daňový sklad v dotyčném dokladu skutečně nevyplnil kolonku č. 7a obsahující text – „*Příjemce: plné jméno, adresa a číslo plátce DPH. V případě vývozu zboží se uvede osoba pověřená odesílatelem k převzetí zboží v místě vývozu*“, přičemž tak německý daňový sklad učinil s ohledem na skutečnost, že již vyplnil kolonku č. 7 obsahující text – „*Místo dodání: plné jméno a adresa příjemce zboží, pokud se adresa liší od údaje v kolonce 7*“. A protože se adresa příjemce zboží nelišila, kolonka č. 7a zůstala nevyplněna.

Důvodem tvrzené nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí je vybočení z mezí

zákona, kdy rozsah kontrolní činnosti podle ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních původní žalovaný svévolně rozšířil o kontrolu jiných než zákonem předvídaných skutečností. Kontrola byla nepřipustně rozšířena na způsob vyplnění elektronického správního dokladu, přičemž nebyly zjištěny rozdíly v množství a druhu dopravovaných výrobků, a proto nebyly dány zákonem předvídané podmínky pro zajištění a zadržení zboží. Elektronické správní doklady byly státními orgány Německa shledány jako správné, úplné a bezvadné, přičemž žalobkyně nemá na vyplnění dokladu žádný podíl ani vliv. Žalobkyně je přesvědčena, že postupem celních orgánů došlo k porušení jejího legitimního očekávání ohledně toho, že předmětné doklady byly vyplněny správně a bez vady, jelikož se obchodem s vybranými výrobky v režimu povolení dle ust. § 22 zákona o spotřebních daních zabývala déle než jeden rok a jelikož od společnosti „TOTAL“ se sídlem v Německu odebírala pravidelně, takže žalobkyně i orgány celní správy včetně původního žalovaného dlouhodobě znaly způsob, jakým odesílající německý daňový sklad vyplňoval průvodní doklady k dopravě vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Žalobkyně trvá na tom, že ani v jednom z předchozích dovozních případů nebyl odesílajícím německým daňovým skladem vyplněn údaj v kolonce č. 7a a takový postup nebyl nikdy v minulosti pozastaven ani nebyl označen jako špatný, vadný nebo nedostatečný. Do kolonky č. 7a byl vždy údaj vepsán až ručně při ukončení dopravy, kdy tento údaj tam vepisovala p. L. L., jakožto osoba, která při ukončení dopravy jednala s orgány celní správy. Navíc doklad ze dne 26. 3. 2010 prošel i tzv. mobilní kontrolou, což prokazuje razítko celního úřadu s poznámkou kontrola dne 26. 3. 2010, takže na základě těchto skutečností a postupů žalobkyně předpokládala, že doklady v daném případě byly vyplněny správně. K tomu žalobkyně doplnila, že v době po 15. 4. 2010 v žádném dalším dovozním případě orgány celní správy při kontrolách vybraných výrobků neoznačily stejně vyplněné doklady za špatné a tedy nepostupovaly shodně, jako v předmětné věci u žalobkyně, třebaže společnost „TOTAL“ jakožto odesílající německý daňový sklad vyplňovala příslušné správní doklady naprosto ve stejném rozsahu. Pro případ, že by žalovaná strana popírala žalobkyni výše uvedená tvrzení, tak žalobkyně navrhuje případný výslech p. O. M., který zajišťoval komunikaci mezi žalobkyní, jejími dodavateli a celními orgány, což činil i u společnosti Rock Oil, s. r. o., dále případný výslech p. O. N., který je jednatelem společnosti Rock Oil, s. r. o., a také případný výslech kompetentní osoby ze společnosti TOTAL Deutschland GmbH se sídlem v Německu. Vedle toho žalobkyně případně navrhl, aby si soud vyžádal u žalované strany doklady z dopravy vybraných výrobků týkajících se společnosti Rock Oil, s. r. o., v období od 16. 4. 2010 do 20. 4. 2010, kdy bylo bez jakýchkoliv problémů dovezeno minimálně 30 nákladních souprav vybraných výrobků, přičemž k předmětné žalobě v přílohách předložila mj. i kopie sedmi dovozních dokladů, z nichž dle žalobkyně zřetelně vyplývá, že kolonka č. 7a nebyla nikdy německým odesílatelem vyplněna.

Původní žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její odmítnutí pro opožděnost popřípadě její zamítnutí pro nedůvodnost.

V souvislosti s návrhem na odmítnutí žaloby pro opožděnost původní žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí se do její dispoziční sféry dostalo až dne 6. 10. 2010, kdy u Celního úřadu Praha 1 nahlížela do spisu a kdy jí byla předána kopie tohoto rozhodnutí. Svůj názor původní žalovaný opírá o skutečnost, že žalobkyně prokazatelně věděla již dříve než dne 6. 10. 2010, že K. K., kontrolovanému dopravci vybraných výrobků, byly zajištěny dotyčné vybrané výrobky původním žalovaným, jelikož již v dubnu 2010 žalobkyně podala na Ministerstvo financí žádost o náhradu škody

právě v souvislosti s předmětným zajištěním vybraných výrobků. Z tohoto důvodu je původní žalovaný přesvědčen, že žalobkyně nepodala žalobu ve lhůtě stanovené v ust. § 72 s. ř. s., a proto by měla být dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnuta.

Pro případ, že by soud žalobu neshledal opožděnou, původní žalovaný k věci uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobkyně o tom, že věcně příslušní správci spotřební daně nemohou na základě kontroly provedené ve smyslu ust. § 41 zákona o spotřebních daních zpochybnit i jiné údaje na průvodních dokladech, než údaje o množství a druhu vybraných výrobků. Takové omezení z ust. § 42 zákona o spotřebních daních dle původního žalovaného nevyplývá, když s uvedenou kontrolou druhu a množství dopravovaných vybraných výrobků úzce souvisí i kontrola dokladů, které náklad doprovázejí, jak vyplývá z navazujícího ust. § 42 zákona o spotřebních daních, kde jsou v odst. 1 a odst. 2 uvedeny důvody pro zajištění vybraných výrobků.

Dále původní žalovaný uvedl, že žalobkyně si nesprávně vykládá účel předmětných kolonek č. 7 a č. 7a, jejichž účelem je právě jednoznačně deklarovat, kde se bude daná doprava ukončovat. Skutečnost, že kolonka č. 7a nebyla v daném případě vyplněna, nelze dle původního žalovaného odůvodňovat tím, že ji nevyplnil odesílající německý daňový sklad a že na její vyplnění neměla žalobkyně v roli příjemce žádný vliv, jelikož odesílající daňový sklad vyplňuje průvodní doklady dle dispozic, které obdrží od osoby, která si zásilku objednala. To, že kolonka č. 7a nebyla vyplněna před zahájením dopravy, když to údajně nebylo povinné, a skutečnost, že celnímu úřadu byl při ukončování dopravy předkládán doklad s již vyplněnou kolonkou č. 7a, svědčí buď o nedbalosti či o úmyslu. Původní žalovaný trvá na tom, že kolonku č. 7a skutečně není nutno vyplňovat, ovšem pouze v případě, kdy místo dodání souhlasí s adresou v kolonce č. 7. V daném případě ovšem z výpovědi řidiče dopravujícího vybrané výrobky vyplynulo, že místo dodání bylo jiné než sídlo příjemce, a proto ze strany původního žalovaného nedošlo k rozpornému výkladu.

Původní žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by v případě žalobkyně došlo k porušení jejího legitimního očekávání s poukazem na sedm dovozních dokladů, které žalobkyně v kopiích přiložila k žalobě. Původní žalovaný nezná okolnosti případů, které žalobkyně přiložila k žalobě a navíc, pokud kolonka č. 7a byla vyplňována osobou, která při ukončení dopravy jednala s orgány celní správy, pak tato skutečnost spíše odůvodňuje předpoklad, že ani soudu předložené doklady nebyly v rámci dopravy vyplněny správně. Nicméně veškeré průvodní doklady vyplněné německou dodavatelskou společností TOTAL Deutschland GmbH byly předávány celnímu úřadu k ukončení dopravy vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně s již vyplněnou kolonkou č. 7a, a proto původní žalovaný nemohl předpokládat, že doprava vybraných výrobků se uskutečnila bez tohoto údaje. Ve všech původním žalovaným ukončených 262 dovozních případech, které žalobkyně uskutečnila v roce 2009 až do 15. 4. 2010, byly původnímu žalovanému předloženy doklady s vyplněnou kolonkou č. 7a. Po dni 15. 4. 2010 původní žalovaný žádnou dopravu pro žalobkyni již neukončoval. Kontrola ze dne 26. 3. 2010, na níž se žalobkyně odvolává, byla provedena u příjemce vybraných výrobků (viz kolonka č. 7 průvodního dokladu), a proto kolonka č. 7a nemusela být v tomto případě vyplněna. Žádné svévole a účelového postupu se původní žalovaný vůči žalobkyni nedopustil, a tudíž je žaloba nedůvodná.

V následně učiněné replice žalobkyně setrvala svých žalobních tvrzeních, přičemž velmi detailně rozvedla svoji polemiku s názory původního žalovaného uvedenými v jeho písemném vyjádření k žalobě. V této polemice zdůraznila, že nevyplnění kolonky č. 7a

v průvodním dokladu k dováženým vybraným výrobkům nezakládalo důvod pro zajištění těchto vybraných výrobků, když ze strany celních orgánů šlo jen o záminku pro zajištění zboží ve vlastnictví žalobkyně.

V předmětné věci prohlásil K. K. z pozice kontrolovaného dopravce vybraných výrobků pro žalobkyni, že uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení, přičemž k věci toliko uvedl, že navrhuje, aby soud žalobě vyhověl.

Před vlastním meritorním projednání předmětného případu se soud předně výslovně zabýval otázkou včasnosti předmětné žaloby, a to vzhledem k tomu, že původní žalovaný vznesl námitku opožděného podání dotyčné žaloby, jak soud uvedl již shora. Po zevrubném prostudování správního spisu, který soudu předložil původní žalovaný, i obsahu žaloby včetně jejích příloh, které k ní připojila žalobkyně, soud uvádí, že neshledal, že by žalobkyně předmětnou žalobu podala po marném uplynutí lhůty k jejímu podání. Tento dílčí závěr soud učinil s ohledem na skutečnost, že z předloženého správního spisu původním žalovaným i z listin předložených žalobkyní lze v jejich souhrnu prokazatelně doložit z hlediska počátku běhu dvouměsíční lhůty pro podání žaloby vymezené v ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., až datum 6. 10. 2010, kdy žalobkyně obdržela kopii žalobou napadeného rozhodnutí, a to v rámci nahlížení do správního spisu u Celního úřadu Praha 1, jak vyplývá z protokolu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 28969/2010-176100-21. Z žádné jiné písemnosti nelze prokazatelně doložit dřívější konkrétní datum, kdy by žalobkyně obdržela, a to i neformálně, žalobou napadené rozhodnutí. Původní žalovaný sice poukazoval na skutečnost, že již v dubnu 2010 žalobkyně podala u Ministerstva financí žádost o náhradu škody z důvodu zajištění jejích vybraných výrobků, nicméně běh lhůty pro podání správní žaloby se odvíjí od okamžiku doručení žalobou napadeného rozhodnutí popř. od okamžiku, kdy žalobce měl možnost se seznámit s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí, a nikoliv od okamžiku, kdy se žalobce dozví informace, které vedly správní orgán k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že žalobou podanou v intencích ust. § 65 a násl. s. ř. s. se právě a jen v zásadě brojí proti správnímu rozhodnutí, takže žalobce musí mít možnost být seznámen se zdůvodněním toho kterého konkrétního rozhodnutí, aby mohl náležitě formulovat své žalobní námitky. Žalobkyni bylo žalobou napadené rozhodnutí prokazatelně předáno nejdříve dne 6. 10. 2010, a proto pokud žalobu vůči tomuto rozhodnutí podala prostřednictvím elektronické pošty dne 4. 11. 2010, učinila tak v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s názorem žalobkyně o její aktivní legitimaci, kterou ostatně nikterak nezpochybnil ani původní žalovaný, a to i přes skutečnost, že žalobkyně nebyla dle tehdejší právní úpravy zákona o spotřebních daních, která byla platná do 30. 4. 2011, účastníkem dotyčného správního řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí. Soud je toho názoru, že zajištěním vybraných výrobků ve vlastnictví žalobkyně bylo zasaženo do vlastnického práva žalobkyně, a tudíž žalobkyni v daném případě svědčí aktivní legitimace dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Shodný závěr o aktivní legitimaci v obdobné věci dovodil i Krajský soud v Českých Budějovicích ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 Af 81/2010 – 196, který byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 – 30.

Jelikož soud shledal splnění všech podmínek pro meritorní projednání předmětné žaloby, přikročil k jejímu meritornímu projednání, přičemž o žalobě rozhodl v souladu s ust.

§ 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i původní žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná, aniž by se však ztotožnil se všemi žalobními námitkami žalobkyně, když jako neopodstatněnou soud vyhodnotil námitku žalobkyně o nepřipustném rozšíření rozsahu kontrolní činnosti původního žalovaného.

Již výše bylo zmíněno, že žalobkyně v daném řízení namítala, že původní žalovaný nepřipustně rozšířil rozsah kontrolní činnosti podle ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních o kontrolu jiných než zákonem předvídaných skutečností, a to na způsob vyplnění elektronického správního dokladu. Při učinění závěru o nedůvodnosti námitek žalobkyně v tomto směru soud vycházel ze skutečnosti, že v předmětné věci se kontrola uskutečnila v průběhu dopravy vybraných výrobků pro žalobkyni. Tento způsob kontroly upravuje ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních. V tomto předpise ve znění v době rozhodné bylo stanoveno, že kterýkoliv celní úřad nebo celní ředitelství jsou oprávněny zastavovat dopravní prostředky a provádět jejich kontrolu za účelem zjištění, zda druh a množství dopravovaných vybraných výrobků odpovídají druhu a množství vybraných výrobků uvedených v elektronických průvodních dokladech nebo v ostatních dokladech stanovených pro dopravu vybraných výrobků. Dále soud uvádí, že institut zajištění vybraných výrobků dle ust. § 42 zákona o spotřebních daních lze aplikovat i na zjištění učiněná v souvislosti s kontrolním oprávněním dle ust. § 41 odst. 4 téhož zákona. Nelze proto dovozovat, jak činí žalobkyně, že celní orgány mohou v rámci kontroly dle ust. § 41 odst. 4 citovaného zákona kontrolovat pouze druh a množství přepravovaných výrobků a tedy že nemohou podrobit kontrole i jiné skutečnosti. Tento závěr Krajský soud v Ústí nad Labem dovodil již např. ve svém rozsudku ze dne 2. 10. 2013, č. j. 15 Af 62/2010 – 70.

Naproti tomu ovšem skutečností zůstává, že nelze provést zajištění vybraných výrobků na základě kontroly provedené dle ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních, při které nebyly shledány nedostatky resp. ze zjištění nedostatku jiného charakteru nelze bez dalšího jen s odkazem na dané ustanovení přistoupit k zajištění vybraných výrobků ve smyslu ust. § 42 téhož zákona. Je tomu tak proto, že ust. § 41 a ust. § 42 zákona o spotřebních daních, která opravňují celní orgány ke kontrole, jsou zcela odlišné instituty, nejsou nikterak podmiňující a nelze je zaměňovat. Z tohoto důvodu je nutné vždy identifikovat řízení, které je vedeno a v němž celní orgány zjistily pochybení, které by odůvodňovalo zajištění vybraných výrobků dle ust. § 42 zákona o spotřebních daních.

V předmětné věci z obsahu správního spisu vyplývá, že rozporovaná kontrola u dopravce K. K., se uskutečnila dne 15. 4. 2010, a to v průběhu dopravy vybraných výrobků pro žalobkyni a tedy v režimu ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních, kdy byla primárně zaměřena na kontrolu druhu a množství dopravovaných vybraných výrobků uvedených v elektronických průvodních dokladech nebo v ostatních dokladech stanovených pro dopravu vybraných výrobků, jak vyplývá z protokolu ze dne 15. 4. 2010, v němž se jako předmět jednání výslovně uvádí, že kontrola se týká přepravy minerálních olejů pro žalobkyni, a jak vyplývá i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. V návaznosti na výše uvedené skutečnosti je nutno zdůraznit, že pokud se jedná o druh a množství dopravovaných vybraných výrobků, tak v tomto ohledu nebyly žádné závady shledány, což vyplývá z obsahu spisu i vyjádření původního žalovaného i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Jestliže bylo zjištěno, že je přepravován druh vybraných výrobků v množství odpovídajícím elektronickým průvodním dokladům, přičemž přeprava se děje pro žalobce, pak kontrola při přepravě vybraných výrobků skončila bez závad. Na základě takového výsledku kontroly provedené podle ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních nelze přepravované vybrané výrobky a dopravní prostředek bez dalšího zajistit dle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních.

Žalovaná strana by měla vzít v potaz fakt, že v rámci kontroly množství a druhu přepravovaných vybraných výrobků celní orgán může zjistit i jiná pochybení, která mohou být důvodem pro zajištění vybraných výrobků dle ust. § 42 odst. 1 písm. a) až písm. d) zákona o spotřebních daních. V takovém případě je nutno taková pochybení specifikovat a podřadit pod případná porušení povinností, s nimiž zákon o spotřebních daních spojuje postup dle ust. § 42, a vést ohledně odstranění takových pochybností dle jejich povahy určitý zákonem presumovaný postup a identifikovat relevantní řízení, v němž mají být zjištěná pochybení hodnocena a mají z nich být vyvozeny relevantní dopady; to vše s ohledem na smysl a účel zákonného opatření. Není ovšem možno poté, kdy vlastní kontrola provedená v režimu ust. § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních je bez zjištění závad v množství a druhu přepravovaných vybraných výrobků, aby bez dalšího (např. v podobě provedení místního šetření v intencích zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jenž na řízení ve věcech spotřebních daní s výlukou části šesté dopadal) bylo přistoupeno k zajištění vybraných výrobků dle ust. § 42 zákona o spotřebních daních, jako tomu bylo v projednávané věci.

V daném případě totiž celní orgány uvedly, že byly zjištěny nesrovnalosti ohledně správnosti údajů, které byly uvedeny na průvodních dokladech, a to dokladu ADD č. 4076394 pokud se jedná o kolonku č. 7a, tj. ohledně údaje o místu ukončení vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, která nebyla vyplněna. V této souvislosti ovšem nelze nezmínit, že sám původní žalovaný s ohledem na „*okolnosti daného případu, tj. místo, kde došlo k zajištění vybraných výrobků, správnost ostatních údajů na ADD, údaje uvedené na dalších dokladech provázejících předmětné minerální oleje svědčící o místu dodání, které je oprávněnému příjemci povoleno jako místo ukončení dopravy vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně, splnění ostatních povinností spojených s dopravou vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně a skutečnost, že institut zajištění vybraných výrobků slouží jako předběžné opatření, nastane-li situace předvídaná ust. § 42 zákona o spotřebních daních...*“ dovedl v rámci své rozhodovací činnosti, že nelze vykládat právní předpisy v dané věci příliš formalisticky bez ohledu na skutečný obsah úkonů osob zúčastněných na dopravě minerálních olejů, a proto následně v řízení o propadnutí vybraných výrobků rozhodl (až) dne 15. 11. 2010 pod č. j. 21877-

4/2010-086300-022 o tom, že propadnutí zajištěných vybraných výrobků, které byly zajištěny dne 15. 4. 2010, se neukládá. Takovou úvahu však měl učinit původní žalovaný již v době, kdy na základě všech výše citovaných indicií, které mu byly známy (správnost ostatních údajů na ADD č. 4076394, údaje uvedené na dalších dokladech provázejících předmětné minerální oleje svědčící o místě dodání, které je oprávněnému příjemci povoleno, a fakt, že k nevyplnění kolonky č. 7a došlo mj. i v důsledku postupu německých celních orgánů, které toto nevyplnění akceptovaly), což původní žalovaný neučinil a namísto toho bez dalšího rozhodl o zajištění vybraných výrobků, aniž by se jakkoliv údajnými nesrovnalostmi v údajích průvodních dokladech zabýval a vyhodnotil je z hlediska jejich závažnosti, povahy, tj. aby je vyhodnotil z hlediska naplnění podmínek pro zajištění vybraných výrobků.

Pokud měl původní žalovaný pochybnosti o údajích v předložených dokladech, bylo třeba vyhodnotit, zda tyto nesrovnalosti jsou takové intenzity, že by zpochybňovaly dotyčný doklad jako takový, tedy usoudit, že se v daném případě nejedná o doklad ve smyslu ust. § 27 zákona o spotřebních daních a přeprava je prováděna bez příslušného dokladu nebo, zda se jedná o pochybení resp. nesrovnalost, kterou je možno odstranit na místě popř. bezprostředně a pro kterou závěr o neexistenci dokladu není důvodný. Soud je toho názoru, že až v případě nevyplnění všech požadovaných údajů v průvodním dokladu by poté mohl celní orgán dospět k závěru, že je dán důvod k zajištění vybraných výrobků, ovšem nikoliv dle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních, neboť chybí-li údaj zcela, nelze z toho dovodit, že se jedná o údaj vyplněný nesprávně či nepravdivě. A pokud by celní orgán dospěl k závěru, že nesrovnalosti a vady průvodního dokladu jsou takové intenzity, že nelze předložený doklad považovat za doklad ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Takové hodnocení původní žalovaný neprovedl, jak již soud uvedl výše.

Dále soud uvádí, že kolonku č. 7a na průvodním dokladu k dováženým vybraným výrobkům skutečně není nutno vyplňovat, ovšem pouze v případě, kdy místo dodání souhlasí s adresou v kolonce č. 7. V daném případě ovšem z výpovědi řidiče dopravujícího vybrané výrobky vyplynulo, že místo dodání bylo jiné než sídlo příjemce, a proto ze strany původního žalovaného nedošlo k rozpornému výkladu. Ani případný nedůsledný postup německých celních orgánů nic nemění na tom, že je vždy věcí kupujícího, v jehož postavení se nacházela i žalobkyně v předmětné věci, aby odesílateli sdělil, kde má být provedena vykládka zboží.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby má ovšem význam toliko zjištění, že údaje v elektronickém průvodním dokladu o druhu a množství přepravovaných vybraných výrobků byly správné, a jestliže tyto údaje byly správné, pak nebylo možno vybrané výrobky a dopravní prostředky zajistit postupem podle § 41 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních. Z tohoto důvodu soud vyhodnotil žalobou napadené rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků za stavu, kdy druh a množství kontrolovaných výrobků odpovídaly údajům obsaženým v elektronickém průvodním dokladu, za nezákonné, když jím původní žalovaný vybočil z mezí daných ust. § 41 odst. 4 a § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních.

Vzhledem k těmto důvodům soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 [s. ř. s.](#) vázán výše uvedenými závěry soudu. V této souvislosti soud poznamenává, že učiněné závěry v projednávané věci plně korespondují závěrům, které v obdobné věci týkající se žalobkyně dovodil i Krajský soud v Českých Budějovicích ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j.

10 Af 81/2010 – 196, a posléze i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 – 30, v rámci řízení o kasační stížnosti žalovaného celního orgánu, které již byly soudem citovány výše.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 9.200,-Kč. Tato částka se skládá z částky 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6.300,- Kč za 3 úkony právní služby zástupkyně žalobkyně po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900,- Kč za 3 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. ledna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová